

לה:

עין משפט
נר מצוה

במא א [מיי' פ"ה מהל'
זכורות הלכה ז]
טוש"ע י"ד סימן שיד סעי'

מב ב מיי" פ"ו מהל' זכורות
הלכה זו:

במג ג מיי' פ"צ מהל' זכורות
הלכה יז סמג עשין ריח
טוש"ע י"ד סי' שיד סעי' ג:

שיטה מקובצת

[illegible]

רבינו גרשום

[illegible]

לה:

מִיּוֹמָר אָמַר לֹא שָׁבִיךְ צוֹרֵבָא מִדְּרַבְּנָן וַיְחִיד לְדִידִי. וְהָא יוֹן דִּלְמָר
לְעִיל בְּסוּף פֶּקֶד צ' (דף יח): בְּחֹלֶל בְּעַל הַצִּית וְיוֹעֵה כֶּהֱן
וְלִרְעָא אֶקְנוּי מִקְנֵי לִיָּה מִקּוֹס בְּחִזְרוֹ וּשְׁפִילוֹ רַע"ע לֹא פְלִיג אֵלֶּא
לְמַשּׁוֹס י' לֵדִית י' [לִיָּה] פְּסִידָא לֹא מִקְנָה י' [לִיָּה] מִדְּעַם הַתֵּם אִיירִי מִמִּכְרִי
הַסּוּמָה אֹז שְׁוֹרְבוֹ וְיִגְדִיל לֵן מִלּוֹ:
אִיבָא בְּנִיעִיהוּ דְּרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן
מִיּוֹמָר אָמַר לֹא שָׁרִי

קפוסא: ד"ת קסר כותיה
 דווקא רועי כהנים בין כי ישראל בין
 כי כהנים אינם נאמנים כדאמר טעמא
 דאזל שני כהנים מן השוק נאמנים
 ולר"מ אפי' שנים מן השוק אין נאמנים
 ליה יו^ט כרבי יהושע בן קפוסאי
 דקסבר ר"מ החשוד על הדבר לא דנו
 ולא מעידו ושנים מן השוק דקאמר
 ד' יהושע בן קפוסאי כהנים איירי
 ד' ישראל אפילו חד מהימן ולר"מ כל
 היכא יו^ט דאסור אפי' שנים אין
 נאמנים כדאמר בסמוך פסק כבור
 ר"מ מ' מעיד עליו: **וכ'** תימא דלית
 להו תקנתא ב': הוה מני למימר
 דחלקטין בין חבר לעם האריך כר' יהושע
 ולקמן וכן בסמוך דפרין כהני ה"ג
 ולא דייני דינא יו^ט א"נ ר' יהושע
 ג' עמו חזר בו דקא' לר"ג היך הוי
 יכול להכחיש את הדין ופירש שם
 בקובע' שרואה לומר ודאי אמרתי
 וחזר אני בו ומיהו מסתברא דמשום
 כבוד דר"ג הוא דקאמר הכי כי הוה
 תתלת עשרות (בבבא דף ק: ע"ב) שאמר
 ממו בן יו^ט אפי' שלא היה חזר בו
 יו^ט מה שאמר תתלת רשות דהכי פסק
 ד' התם הלכה כדברי האומר ר' רשות:
אלא א"א ש"ם בע"מ מעידין
 ע"יו. תימה וכן חסדא
 ידעי לעיל שנים מן השוק בספק
 כבור כי ישראל תקשי ליה לר"מ מי
 מועיד עליו כיון ד' ישראל נמי חשידי
 ל' דהוה משני כדפרשי' דחלקטין
 בין חבר לעומד א"נ יאמר ר' חסדא
 פסק כבור לא יתמיר ר' שם שלא יהו
 שנים מן השוק נאמנים:

ניחוש לחשרא קמ"ל
 בנו ובתו אבל אשתו
 דמי א"ל רב פפא ל
 החשוד על הדבר לא
 רבי מאיר^(א) החשוד
 התורה כולה כהנים
 והכתיב^ו ועל פיהם

ניחוש לחשרא. שחשדו שמה
 נשאר אחד מן י"ח הבית:
בהני חבי נמי דלא דיני דינא.
 לרצא לחבר דמי^א זה צורר
 (פגהדרין ב.) י"ח זמנא נבילות להכעיס
 סבא רע לשמים אינו חשוד להיות רע
 לצביות לא י"ח פריך מידי אכל לאבי
 התם פריך שפיר ועוד יש לפרש לרצא
 דמשמע ליה שיש לכהנים להיות
 בשמים לכל^(ב) י"ח (ומן) דין שבעולם ולכל
 הוראה כדכתיב (דברים חג) כל ריב וכל נגע ועוד היה יכול להקשות
 היאך מותר לאכול משחיטתו והיאך כשרים על כל ל^א קרבתו כולם
 ועוד צלא כזכור נמי יכול להקשות לרבי מאיר מטעם דנחשדו
 בהנים על השביעים דאמרין צפרק זה צורר (פגהדרין ב.)
 אימר

דר' יהושע: דכי היכי דזכור זי כהנים צעי שנים מן השוק להעיר ואפילו בעלי ישראל נאמן דכהנים נחשדו על הזכויות ולא ישרעליים חשודים עליו אם כן הוי ישראל חשוד על המומין: **מעשה** אחר: אינו מעיד י"א לאחרים דלחזין ר"מ פוסק אפילו כהנים דשוק: **מעשה** אחר: ביהמ"ד בצוליה עדריה קודם י"ח עישער דלכתי דקדש ח' נאמא: ואחרי חשודים על ספק בבור ור"ש חשד דלא אי הוה נאמא ויכענים לא נפטרין מבכור בהמה טהורה בפרק שני (לעיל יג.) וליבגון האי ספק בבור שהכהן נטל ט' (את אחיו) פטור ישראל מן הממון ור"מ מחייב ומדמחייב ליה רבי מאיר בממנות מכלל דבכור עמנו עומד בחזק ונכנס הבכור שלם בצית ויאל חבול מעיו ויכעל בצית שחבור שני כר"ש: **אימא** כל צעלי. בניו ובני ביתו יכעל צעלי עמנו עומד בחזק: **מח' דסימא ניוחש** לתשדא. דרועעו וסאדי כל צעלי של בכור דהיינו ואני ציתו היו עמדי בחזק ואחיל ולא היה איש בצית. ניוחש לתשדא שמה הם גרבו לו מתחלה

כל פסולי המוקדשין פרק חמישי בכורות

(א) **דמימר אמר.** הלא שציק לדידי ויהיב ליה לכהן אחרניא: וזה"ש הכן
 לכהן. כלומר ומסבירא נפקא לן דכהן רועה אינו נאמן להעיד על
 הסבור של כהן אחר דחיישין לגומלין דסבר אעידנו עכשיו והוא
 יגמול על כשימן לי ישראל כבוד תם ואטיל בו מום ויצא כהן זה ויעידני
 שמתלוי נפל בו מום: **על של חצירו.**
 צין רבו צין אחר דלא נחשדו כהנים
 אלא על הן הסבור (א) ענמו סבבר
 נתנו לי ישראל: **החשוד על הדבר.**
 דהיינו כהנים שנחשדו על הבכורות:
 לא דנו ולא מעידו. ולקמיה פריך
 ר"מ היינו ת"ק: **וחד אמר.** מתניתין
 דקמי רועי ישראל נאמנין ה"ק רועי
 בהמות ישראל אע"פ שהן כהנים
 הרועין נאמנין דמה לו לשקר: **מימר**
אמר לא שציק. האי ישראל כהן צורבא
 מרבנן ויהיב לי לדידי דסתם רועה על
 הארץ הוא: **רועי כהנים.** רועי
 בהמות של כהנים אע"פ שהרועים
 ישראל אין נאמנין להעיד על בזכורו של
 רבו כהן דחייש' לגמימא וכ"ש רועי
 כהן ובהמות של רבן כהן אין נאמנין
 דחיישין לגומלין וללגימא: **על של**
חצירו. אכהן לכהן קאי וקאמר
 דנאמן הסבה הרועה על של רבו הן
 דלא חייש' לא לגומלין ולא ללגימא:
החשוד על הדבר. כהנים שחשדו
 על הבכורות: לא דנו ולא מעידו.

ופליג דאָר' שמעון דשיר אפי' כהן
 לכהן ופליג אדעתא קמא דאמר רועי
 בהמות ישראל ואפילו הן כהנים
 נאמנין (ט) ו' והרועים כהנים (י) אין
 נאמנין: כ' ד' האמר ת"ק נמי
 דכהן אינו נאמן: יא' איכא גיבוייהו
 דר' יהושע בן קפוסאי: יב' דר' שניס
 מן השוק. שניס כל שהן ואפילו
 כהנים אכל כהנים שצציתו לא. ת"ק
 אית ליה דרבי יהושע בן קפוסאי
 דקאמר ת"ק רועי כהנים צין צי
 ישראל צין צי כהנים כדפרישית טעמא
 אין נאמנין אכל כהנים צעלמא נאמנין
 ואפילו אכזרות דכהנים אכל חיישני
 לגומלין אלא צרועה דקאי גציה וסבר
 אעיד את רבי יהושע יעידני כשתין לי
 ישראל צעלמא צכור ור"מ לית ליה
 דר' יהושע לגמרי דכיון דנחשדו
 כהנים על הצכור לא דן ולא מעיד
 אפילו כהן דשוק ואפי' הצכור ציד
 ישראל: ואפי' צנו וצטו. ר"ש לטעמיה
 דאמר נאמן הוא על של חצירו ואצו
 היינו נמי חצירו דאין כהן נחשד אלא
 על של עצמו: ור' עשה והן צני

בַּיּוֹם אֵין מַעֲרִידִין. כָּלֵל מִן הַשּׁוּק עַד אֶחָד נֶאֱמָן יוֹ דְּלָר' יִהְיֶה שֶׁלֹּא בִּיכְרָה וְיִלְדֶה שְׂנֵי זָכָרִים דְּלִמָּרָי בִּפ"ב (עַל פ' א.) אֶחָד לוֹ וְאֶחָד לְכָלֵן יוֹ וְחַת שְׁלוֹ הוּי סָפֵק שֶׁמָּא יֵאל רִאשׁוֹן וְיִרְעֶה עַד שְׂיֻמָּם וְאוֹכְלוֹ יִשְׂרָאֵל: לְרִיד שְׂנֵים מִן הַשּׁוּק לֹא עֲלֵיד עֲלִיו. שֶׁלֵּא הוּטֵל בּוֹ מוֹם בְּכוּוּנָה: לְיוֹ אִפ"י סָפֵק כֶּסֶף בִּיד יִשְׂרָאֵל: ר"ג אִמָּר. סָפֵק כֶּסֶף בִּיד יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הָיָה עַל כֶּסֶף בְּכוֹר שֶׁנֶּאֱכָל לֵה: דְּהִי אֵל סִימָא הִי. אֵלָּא מִי מַעֲרִיד. עַל מוֹמוֹ הָא אִ"ר מֵאִיר הַחֲשׁוֹד עַל הַדְּבַר לַעֲמֹד בְּחִמְיָה. הָא וְדִּי מֵהֵימֵן אִפִּילוֹ בְּעֲלִיו דֵּהָ אִי בְּעִי הוּי שְׂדִי יוֹ בִּיה וְיִינְיָהּ: אֵלָּא. הִי פִּרְיָן סָפֵק בְּכוֹר לִר"מ אִי בְּעֲלִים חֲשׁוּדִים עֲלִיה בְּהִמּוֹת עַדֵּר כֶּהָן סָפֵק בְּכוֹר הַנוֹלֵד בְּעַדְרוֹ בְּעִי אֲחִימוֹנִי עַד שְׂיֻמָּם מִי מַעֲרִיד עֲלִיו: לִים לִיה סָקִנְפֵּא. לִר' מֵאִיר: שְׁחֲלִיפֵי בִיד כֶּהָן. מִתְּדַרְזֵה וְלֹחֲמִים וְקִבְּיָה דַּעֲשׂו שְׁאִינוֹ זֹכֵה כּוֹזֵה כְּדִאֲמֵרִין בְּפִרְקָא שְׁנֵי אֲכִילָה הוּא: הִלָּה כִּר"ש. דִּלְפִּילוֹ בְּנוֹ וְכִמוֹ: יוֹ כֶּהָן בְּעֲלִיו. שֶׁל עֲלִיו אֲחִים שְׂבָבִית שְׁמֵאלֵיו נָפֵל בּוֹ. אֲלֵמָא אֵין נַחֲשָׁד אֵלָּא כֶּהָן מַדִּין עֲמֻנו בַּחוּץ וּמַעֲרִיד עֲלִיו רֹעֵה שְׂהִיה בְּבִית: פִּשְׁעֵא. הָאֵיל וּפִיָּה הִטִּילוֹ בּוֹ. ל"א אִימָא כֵּל יוֹ בְּעֲלִים עֲמֻנו כְּלוֹמַר אִי אֲמַרִי סָהֲכוֹר שֶׁלֵּם בְּבִית וְיֵאל חֲבוֹל מַעֲרִידִין כְּלוֹמַר עֲדוּתָא עֲדוּת וְשִׁיר שְׁהִיחוֹ לוֹ דְּבִילָה עַל הָאֵין אִי נִמִּי עֲשׂו לוֹ גּוּמָא וּנְפֵל (א) שֶׁס: לֹאֲחֻקִּינָהוּ

מסורת הש"ס

(א) זָקַן, (ב) לַעֲלִיל לֹא, וְשִׁנָּה, (ג) לַעֲלִיל יוֹ, (ד) זָכְרוֹת כֹּד, כְּמוֹת סוֹ, מִנְחוֹת גֹּל, (ה) לַעֲלִיל לֹ, וְשִׁנָּה, (ו) מִכָּאן שִׁיךְ עוֹד לַעֲלִיל, (ז) עִ"כ שִׁיךְ לַעֲלִיל, (ח) שֶׁל כְּהֵנִים יַעֲזֹרֶן, (ט) עַ' פִּירֵשׁ לַעֲלִיל יוֹ, ד"ה כֹּל שְׁחִלְפִיּוֹן, (י) זָקַן, (כ) גִּיל דְּחֶשְׁדוֹ, (ל) וְעַ"ע מוֹס' לְקַמֵּן לוֹ, ד"ה הִיאָרֶן, (מ) זָקַן מִ"ו,

תורה אור השלם

1. וַנִּגְשׁוּ הַכֹּהֲנִים בְּנֵי לֵוִי
כִּי בָם בָּחַר יי אֱלֹהֶיךָ
לְשִׁרְתּוֹ וּלְבָרְךָ בְּשֵׁם יי וְעַל
פִּיהֶם יִהְיֶה כָּל רִיב וְכָל
נִגְעָה: דברים כא ה

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה על של חצירו
וכו' הזכור של ענמו:
(ב) ד"ה לא דנו וכו'
דהרועים: (ג) ד"ה מהו
ודמימא וכו' ונפל שם הס"ד
וואחר כך מה"ד חשוד לדבר
על דבר א' הס"ד
וואח"כ מ"ה לאחוקניהו
בנחשודים מי אמר ר' מאיר
הס"ד ואח"כ מ"ה לעדות:

מוסף רע"י

רדאי בעי שדי ביה מומא
בכוליה עדריה. דעדין אינן
נקדשים ליהוי כמטיל מום
בנקדשים ואחר כך יעשר,
דמעשר צמחה חל על המום,
דכמיב (ויקרא כז) לא יבקר
בין טוב לרע, הילכך אינו נחשב
שחליפיו
(לעיל דא).
דבר כהן. שבהן נוטל את
מן הספיקות, פטור האחר מן
המתנות, דעשו את שליו וזכה
מזכה (לעיל יח).

רבינו גרשום (המשך)

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

לו:

והלכתא אפילו בדישנא קמא. ואע"ג דהכא פסקין דמילתא דעבדא לאגלווי לא משקר מי"מ לא הימניה ^(א) לע"א אלא משום דדייקא ומנסבא ^(ב) א"נ דייקא ולמ"ד הכא אינו נאמן אפי' לחלק בין האי כהן לעד א"נ גבי אשה הקולו משום עיגונה ועוד יא דדייקא: **חזייה** בשקריה. פי' ראהו והכיר זו דבשקריה הוא לשון הכרה כמו מאן דנעל עובדת כוכבים דמשכה ליה עורלתיה ולא מבשקר ליה צפ' עושין פסין (עירובין יט.) וכמו חלק קמיהו ולא בשקריה צפרק צתרא דיצמות (דף קט.) וצקוטטרס לא פירש כן:
משום כבודו דחבם. כדאמר לקמן ג' מתירין את הבכור

צמקוס שאין מומחה וצמקוס שיש מומחה לאו: **יז** **פסק** אצל הפשיטא

דכלל התרה אינו נשחקר אפילו יש צומס מוצק אלא ע"פ ג' או מומחה: **על** כבודו דחבם **א** עבר איסורא **עבר**. ואמ"ת מהאי טעמא לישמרו בלא עדות כל צבורות שהכהנים מציאין לפנינו שיש בהם מום מוצק וי"ל דשאי כהן שירא לאוכלו בלא התרת חכס פן יתגלה הדבר מתוך קץ שהטיל צו מום אצל האי ישראל אין לומר שמציא לפני חכס פן יודע שרוצה לאוכלו ולגזלו לכהן שהרי גס עתה נשציל כך לא יתצטר שלא יאכלנו הוא עצמו: **ההרת** בכור בחוצה **לארץ** **ע** פי' שלשה בני הכנסת. ממתניתין לא שמעינן ליה דליכא לאוקמה צומס הזה אצל צומנ שצית להקדים קיים יא ה"ל למיגזר חוצה לארץ אטו ארץ ישראל שלא יא להקל להמיר על פי שלשה בני הכנסת ועוד משום דליכא למאן דאמר צתמורה פרק אלו קדשים (דף כה.) דצבורות חוצה לארץ אס בלא תמיימס יקרבנו:

תנינא הרי זה ישחט בו'. הא ללא משני הכא לפוקי מדדני יוסי אע"ג דלימיוקן עמו דסאמך צסמון משום דא"כ הוה ליה לרצ יהודה למימר הלכה כרצנן או אין הלכה כר' יוסי אצל ר' חייא דצסמון נקט שני דברים מענין אחד התרת בכור והתרת נדרים: **במקום** שיש מומחה **א**. לאו דוקא מומחה יא שהכמוהו צ"ד דהא על רב אשי דלעיל אמרי' דלמיהו לקמיה הווא שרוע משום כדודו דחכס וכל יא מופלג צחכמה ומומחה ראוי להמיר בכור ונדר ציחדי דמשמע מדרב אשי דלעיל ובפ"ק דנדרים (דף ט:) גבי רצינא דהוה ליה נדרא לנדיניה ואמא לקמיה דרב אשי וכו' וקאמר ש"מ תלת כו' ויחיד מומחה שרי שמתא משמע קלת דיחיד מומחה הוי ' כרב אשי וכן הויא דצפ"ק דסנהדרין (דף ה:) יא אא"כ היה מומחה לרבים דן אפי' יחידי לאו דוקא מומחה הנסקח כו' ^ט כדאמר ר"נ הסם כגון אגא דן דיני ממונות: **לא** **פסק** ומיהו צומן הזה אין נראה שיהא שום אדם חשז מומחה להמיר בכור ונדר ציחדי ולדון דיני ממונות ^{לא}: **שלשה** מתירין את הנדר **במקום שאין חבם**. צענין ^א ^ב דפ"ק דנדרים (ח:) ^ג דלמרי' לא שרי ליה לאיניש למישרי נדרא צאתרא דרביה ומיהו הויא אפי' יש שם מומחה אחר אין לאומו מומחה להמיר צמקוס רבו כמו רצינא צמקוס רב אשי: מפירין

כל פסולי המוקדשין פרק חמישי בכורות

דאים ליה **לאשסמוטי**. יא ולמימר אי לדיךך לא מהימן אנא הוה חשיצנא ליה מהימן הלכך לא מירתת מעיקרא: **מאי** **פלוני** **דהזכיר** לו משלה שם הנאמן הרי זה נאמן השליח דחייש שמא ימצעני ונמלאתי משקר. והן סיפא ודאי מסייעא ליה לרב יהודה דמילתא דעבדא לאגלווי לא משקרי בה אינשי: **הפס**

כיון דאיכא טובע מירספ. כלומר מהא לא מסייעיה דהתם מירתת שליח כיון דחוי דקפיד משלח להזכיר שם האיש כפר ודאי ימצענו אצל גבי בכור לא מירתת האי כהן דסבר מי יטרם לחפש אחר דברי ולישאל לאותו ישראל אס נתנו לי צמומו: **מנא** ליה **ליהודא** **הא**. דלמרא לעיל ^א ^ב נאמן כהן לומר בכור זה נתן לי ישראל צמומו: **אנא** **גידול קצתפס**. אני שנימיה לגידול יא והוא שנאה לרב יהודה והכי אמרי טון לגידול נאמן ישראל לומר כו'. ל"א גידול קצתפה לחכס אי גדול שנימיה: **צקטן**. שהיה קטן הטלה כשתנו לו: **מהו דסימא** **לא** **קיס** ליה **צגויס**. דמשום דהגדיל הטלה אינו מכירו ושמא אחר הוא והאי כהן נטייל צו מוס: **נלישנא צתרא**. נאמן ישראל: **נלישנא קמא**. דלפי' הכהן נאמן. והלכתא אפי' כלשנא קמא: **יומא** **חדעון חלש**. רפרס צענייה: **אינסיס**. האי כהן לצוכרא יא קמיה למיחוי אס מוס קצוע הוא וסבר הווא כהן השמא חייש צענייה ולא יכיר שזה הוא שנתן לי בלא מוס: **ארפסינאו** **לענייה**. פתח עינו יא צכת: **חזייה** **שקריס**. שהכיר שהוא נתנו לו בלא מוס: **לא חס**. רפרס דמילתא למימר דלא ידעיה עוד כהן נאמן לומר בכור זה נתנו לי ישראל צמומו: **האי** **הוא** **דחאיף**. שהרי הוא החזיק עצמו כחזוף לשני דברים אחד שהטיל צו מוס ועוד דהיה לו להראותו לחכס אחר והראהו ליה עצמו שנתנו לו: **שרוע**. עינו אחת גדולה ואחת קטנה: **אי** **כהן** **אי** **ישראל** **הוא**. שלא היה מכיר צוה אס כהן אס ישראל ואמר ואפילו הוא כהן וחשוד על הבכור אין כאן חשדא שהרי כך נולד: **אא"כ** **כהן** **עמו**. דשמא אס יאמר לו קצוע יא ישחטנו ויאכל הוא דכיון דקצוע הוא הרי הוא נאכל לכל אדם אלא שגזילת כהן הוא והאי לא חייש לגזילה ואכיל ליה: **הי** **הפסא** **הפס**. גבי שאר מומין שאין מוצהקין איכא למיחשדיה לישראל שמא יגזול את הכהן ואע"ג דאדם כשר הוא צהא מילתא דלא צעי לשוחטו אלא ע"פ מומחה דנהי דקדשים צחזין לא אכיל דצכרת הוא השוחט קדשים צחזין מיהו אגזילה דכהן דלאו צעלמא ^א חסיד: **איסורא** **ענד**. צתמיה. יא ודאי לא יגזול: **באתנא** **הכל** **נאמנין** **על** **מומי מעשר**. להעיד שמאליו נפל צו. ובספק מעשר קאמר כגון קרא לתשיעי עשירי דלמרי' צפ' אחרון (לקמן נט.) אינו נאכל ^א ואין לו תקנה אלא צמוס: **גב' מי ידע** **הי** **נפיק**. צפתח עשירי שטייל צו מוס מעיקרא: **צריש** **עשרה**. כלומר צעשירי: **באתנא** **שנמסיס**. **ענו**. דהוי מוס מוצקה: **צני הכנסס**. שאין חכמים: **גב' צחוזה** **לארץ**.

שאינו ראוי להקריב ואפילו צומן בית המקדש יא צמס' תמורה (דף כה.): **ספק**. אמרה לי ר' ירמיה משמיה דרב ספק אמרה לי משמיה דשמואל: **שלשה** **מסירין** **אס** **הבכור** **כו'**. צמומין מוצהקין: **לא** **פוקי** דאית ליה לאשתמוטי ^א סיפא ודאי מסייעא ליה יאמאי פלוני הרי זה נאמן התם כיון דאית ליה תובע מירתת אמר ר' ירמיה בר אבא מנא ליה ליהודה הא ^א אנא בגידול קבעתיה וגידול קבע בדרידיה והכי ^א א"ל ינאמן ישראל לומר בכור זה נתתי לכהן צמומו ישראל פשיטא לא ^ב צריך בקטן והגדיל מהו דתימא לא קים ליה ^א קמ"ל בסורא מתנו כלשנא בתרא בפומבדיתא כלשנא קמא והלכתא אפילו כלשנא קמא רפרס ^א בפומבדיתא הוה ליה בוכרא ויהיביה ליה לכהן בלא מומא אול שרא ביה מומא יומא חד ^א חלש בענייה אייתיה לקמיה א"ל בכור זה נתן לי ישראל צמומו ארפסיניה לעיניה חזייה בשקריה א"ל לאו אנא דיהיבתיה לך ואפ"ה לא חש לה למילתא האי הוא דחאיף כ"ע לא חציפי יהווא שרוע דאתא לקמיה דרב אשי אמר למאי ניהוש ליה אי כהן הוא אי ישראל הכי רבינא לרב אשי ודלמא ישראל הוא ^א ואמר רב יהודה יאין רואין בכור ישראל אלא א"כ כהן עמו א"ל הכי השתא התם נהי דקדשים בחזין לא אכיל האמוניה דכהן חשוד הכא מכדי ידע דהאי מום מובהק הוא מ"ט ^א אתיוה קמיה רבנן משום כבודו דחבם על כבודו דחבם לא ^א עביד איסורא עבר: **מתנא** יהכל נאמנין על מומי מעשר: **גב' מ"ט** דאי בעי שדי ביה מומא מעיקרא מי ידע הי נפיק וכי תימא מפיק ליה בריש עשרה ^א לא יבקר בין טוב לרע אמר רחמנא אלא דאי בעי ^א שדי ביה מומא בבולי עדריה: **מתנא** יבכור שנסמית עינו ושנקטעה ידו ושגשברה רגלו הרי זה ישחט על פי ג' בני הכנסת רבי יוסי אומר אפילו יש שם כ"ג אינו נשחט אלא על פי מומחה: **גב' רבי** שמלאי ^א ור' יהודה נשיאה תרווייהו משמיה דרבי יהושע בן לוי אמרי ואמרי לה רבי שמלאי ורבי"ל תרווייהו משום ר' יהודה נשיאה אמרי יהתרת בכור בחוצה לארץ על פי שלשה בני הכנסת אמר רבא ובמומין מובהקין מאי קמ"ל תנינא בכור שנסמית עינו ושנקטעה ידו וישגשבתרה רגלו הרי זה ישחט על פי ג' בני הכנסת אי ממתניתין הוה אמינא בח"ל אפי' מומין שאין מובהקין והאי דקתני מובהקין להודיעך כחו דר' יוסי קמ"ל ^א א"ר יהודה א"ר ירמיה בר אבא ספק משמיה דרב ספק משמי' דשמואל ג' מתירין את הבכור במקום שאין מומחה מאי קמ"ל תנינא הרי זה ישחט על פי ג' בני הכנסת אי ממתניתין הוה אמינא ^א במקום מומחה קמ"ל יבמקום שאין מומחה אין במקום שיש מומחה לא"י אמר רב חייא יא בר עמרם ג' מתירין את הבכור במקום שאין מומחה ג' מתירין את הנדר במקום שאין חבם ג' מתירין את הבכור במקום שאין מומחה לאפקי

שאין חבם. צענין ^א ^ב דפ"ק דנדרים (ח:) ^ג דלמרי' לא שרי ליה לאיניש למישרי נדרא צאתרא דרביה ומיהו הויא אפי' יש שם מומחה אחר אין לאומו מומחה להמיר צמקוס רבו כמו רצינא צמקוס רב אשי: מפירין

^[דרושה הוספה מקורות]

מסורת הש"ס

^(א) צריכא, ^(ב) וטמורה ח: ע"ש, ^(ג) עבר, ^(ד) ועיל לא, ^(ה) לקמן נט: ^(ו) ופולין יא:, ^(ז) ויצמות בה: ^(ח) וע"ש הטיטן, ^(ט) לע"א ששאלה כיון דחכוס ליה לא דייקא ולמ"ד הכא כי יש לחלק וכו' כהן לעדות אשה דבני אשה כי י"ק, ^(י) ויצמות צג:, ^(יא) הדיא צ"ק, ^(יב) רב אשי צ"ק, ^(יג) אמרי צ"ק.

◄ **תורה אור השלם** ►

- ↑ לא יבקר בין טוב לרע ולא ימירנו ואם הקטר ימירנו וקדח הוא והמותרו יקדח קדש לא יקאלי: ויקרא כו לג

◄ **הגהות הב"ח** ►

^(א) גב' הוה אמלא אפי' צמקוס מומחה: ^(ב) רש"י ד"ה הכל יכו' אינו נאכל אלא צמוס כל"ל ויצמות ואין לו תקנה נמחק:

◄ **מוסף רש"י** ►

אלא א"כ כהן עמו. דשמא שקיעו על שמוס קצוע הוא בלא חן קדשים צחזין. אכיל ליה חיל מיש לגזילה דסין, הלכך צענין כהן נהדיס ואין שכן לא מלי למימר כסור זה נתן לי כהן צמומו, דלמתיין ליה חיימו לי הווא כהן נהדיס ^א ק, דכל כמה דלא חיימו ליה לא שרינן ליה הכסור אלא אס קייס ליה ליה לנסן (תמורה ח). דאי בעי שדי ביה מומא בבולי עדריה. קודס שיעשר, דלמאי לא קדשה חד מנייחו (ועי' דף) דענין איין קדושתו דליהוי נמטיל מוס קדושתו ואחר כך עשה, דמעשר כהמה חל על המוס, דלמאי (ויקרא כו) לא יבקר בין טוב לרע, הילכך אינו נשחד (ועי' ר"א).

◄ **שיטה מקובצת** ►

אן לאשתמוטי דאמר עלי דירי היפני הוה מהימן סיפא: ^א חן דירי היא אבא: ^ב והכי אמרי ליה: ^ח ליה ביה קמיל: ^ט חן רפרס מפושבדייתא ורש"י גויס בביית: ^י חד חש בענייה: ^{יא} מ"ט אתייה קמיה: ^{יב} עדריה מפיקרא: ^{יג} שם שמלאי. גליין גיל דחרי (רבי) שמלאי הוי דבכס' ע"ז (דף ג.) אמרינן שסמקיין ואויל רבי יהודה נשיאה אכתפייה דרבי שמלאי שמועיה והכא (משמע) דהדרים הוי: ^ז יא ושעשבריה: ^ח אימינא אפי' במקום: ^ט חייא בר אבין אמר רב עמרם: ^י עין לאשתמוטי דכי ברוך ומשכחינן דממי שאינו נאמן לקחם אית ליה לאשתמוטי ולמימר: ^{יא} לגידול שם חכס והוא: ^{יב} אמרי ליה לגידול: ^{יג} עין חד חש בענייה חלש: ^{יד} ללבוכרא לקמיה: ^{טו} עינו רפרס בכא: ^{טז} קצוע הוא ישחטנו ויאכלנו הוא: ^{יז} בעלמא הוא חשוד: ^{יח} בחמיה כלומר זה רדאי: ^{יט} תיבות במס' תמורה נמחק: ^כ יתור משום דדייקא: ^{כא} חן תיבת פסק נמחק: ^{כב} קיים סר"א יגיוור תיבות ח"ל למיגזר נמחק: ^{כג} שלא יבא להקל: ^{כד} מומחה שסמכהו דרבי דהא על רב אשי אמרינן לעיל דאתא: ^{כה} כן וכל מומחה המופלג בחכמה: ^{כו} וואם היה תי' אא"כ נמחק: ^{כז} הנסמן דרבי כדאמר: ^{כח} תי' פסק נמחק: ^{כט} ממונות ביחודי הס"ד: ^ל זה הודיא דפ"ק:

^[א] נראה דל"ל לא קים ליה צה אס הוא המוס עצמו שהיה צו כשתנו לו

